

15de zondag door jaar A

Mt. 13, 1-23

Jezus maakt het de pastoors wel heel gemakkelijk vandaag: Hij zorgt niet alleen voor het Evangelie, maar ook voor de preek, de uitleg. Is preken dan nog wel nodig? Misschien niet, maar ik wil u natuurlijk niet teleurstellen, dus ik ga er toch iets bij zeggen.

Op de eerste plaats is er dat zaad: dat is het Evangelie. Nu kunt ge u daar al vragen bij stellen. Is dat nog wel geschikt voor onze tijd? Er staat beeldspraak in die wij niet meer begrijpen, ge kunt u soms vragen stellen bij de historische betrouwbaarheid, we kennen nu problemen waarop het Evangelie geen rechtstreeks antwoord geeft enzovoort. Ge ziet het dan ook wel eens gebeuren dat met name bij bijzondere vieringen (huwelijk, uitvaart) mensen de neiging hebben dat Evangelie te vervangen door een andere tekst met een zinnige boodschap.

‘Dat mag niet’, zegt de Kerk daarover. En ook al hebben mensen het daar wel eens moeilijk mee: dat is terecht. Dat Evangelie is meer dan alleen maar een verhaaltje met een bepaalde moraal wat we net zo goed door een gedicht of mooi sprookje kunnen vervangen: het is Gods woord. En ook al weten we misschien niet altijd even goed wat we ermee kunnen aanvangen, toch is het goed en nodig om het te blijven horen.

Ge zou al deze gedachten kunnen samenvatten in één vraag: ‘Is het zaad nog wel goed wat we uitstrooien?’ ‘Ja’, zegt de parabel daarop: ‘met dat zaad is niets aan de hand’.

Een tweede gedachte die zich dan aandient is: wordt er nog wel gezaaid? Gaat die zaaier nog wel uit? Dat is een werk wat aan ons wordt toevertrouwd in het Evangelie. En dan komt ge automatisch bij een paar pijnlijkere vragen. Bijvoorbeeld over de catechese zoals op veel plaatsen gegeven wordt. Kindvriendelijkheid en laagdrempeligheid is daarbij heel belangrijk, maar soms lijkt het alsof we het evenwicht daarin toch wat verloren zijn en het bijna infantiel wordt. Als een doop uitgehold wordt tot alleen maar een geboortefeestje, als de 1ste H. Communie alleen maar een feestje van breken en delen wordt en het H. Vormsel een overgangsviering naar het volwassen leven, dan missen we niet iets, maar dan missen we de kern.

Om het samen te vatten: het zaad is goed, maar er moet wel gezaaid worden. En misschien zit daar al een eerste probleem: doen we dat nog wel genoeg? Bovendien zou dat zaaien niet alleen in goede catechese, maar ook in het alledaagse leven moeten gebeuren, simpelweg door het getuigenis wat ge aflegt in uw doen en laten.

En dan ten derde gaat het over de bodemgesteldheid. Dan kunt ge grofweg naar een parochie in haar geheel kijken en zeggen: veel van wat we doen, blijft liggen en komt niet tot wasdom. De curve van de kerkelijke grafiek loopt dus naar beneden. Daar hoeft ik verder geen tekening bij te maken. Maar zo redeneren is

niet goed voor uw bloeddruk of gemoed, en bovendien ook niet eerlijk. Want die rotsen en distels vinden we net zo goed ook in ons eigen leven terug. Wij zijn, als het om het zaad van het geloof gaat, niet alleen maar ‘goede grond’.

De vraag naar de kwaliteit van het zaad is in feite een valse vraag: met dat zaad is niets aan de hand, zegt Jezus. De vraag naar de activiteit van de zaaier maakt het ons al wat moeilijker: daar kunt ge al een stevig gewetensonderzoek van maken. En de vraag naar de bodemgesteldheid dwingt ons in feite om in ons eigen hart te kijken. Want als wij onvoldoende vruchten voortbrengen, waar zouden we dan het zaaigoed voor de volgende generatie vandaan moeten halen...? Amen.

Johan Goris, pastoor